

Kaukaisia vieraita

Kirkas kesäkuun sunnuntaiaamun aurinko päilyy puhkeavien lehvästöjen läpi, hajaantuen tuhansiksi kirkkaiksi heijastuksiksi puiden hahmoilla. Rasvatyynen järven pintaa ei riko kevyinkään tuulenhenkäys. Mäntymetsät täyttyvät peippojen kilpalaulannasta, rantaniityt kuovien huudoista. Kulunut toukokuu oli poikkeuksellisen kylmä ja sateinen. Kuvissa kuun alusta löytyy useita senttejä räntää peittämässä pitkän kevään jo lähes talven lumivaipasta vapauttamaa maata. Lyhyet olivat ne aurinkoiset, ja lämpimän kevään toukokuisen taianomaiset hetket. Viimein kesä koittaa, valo voittaa.

Voittoon päättyi sekin keväinen kamppailu kunnallisvaaleissa, mikä ennen vaaleja kiristi tunnelmia, tiivistä liittoumia, ja mikä myös yhdisti äänestäjät puolueista ja suvuista riippumatta, keskittämään äänet koulun ja kotiseudun puolesta taistelemaan lupautuneelle ehdokkaalle. Seuraavaksi on tekojen aika. Toivottavasti annettuja lupauksia noudatetaan, eikä ratkaisujen edessä olla vain nöyriä puolueen napinpainajia.

Ei ole montaakaan päivää siitä kun koulut päättyivät ja kesälomat alkoivat tuhansille koulukkaile. Kylän koulussa nimenomaan päättyivät koulupäivät, eivät loppuneet. Suuri ansio tästä oli talven aikana tiivistynyt vastarinta ehdotetuille leikkauksille koululaisten vanhempien taholta. Laajaa ja yksimielistä oli tuki koulun puolesta kamppaileille läheltä ja kaukaa. Kaupunginhallituskin kävi tutustumiskäynnillä ennen ratkaisevia äänestyksiä, ja varmasti moni mieli muuttui suopeammaksi kylän sydämen sykkeen säilyttämiselle. Joillekin tosin tuntui asia kovin vieraalta, eikä kylmä mieli muuttunut.

Kyllä kaupunki pojistaan huolen pitää, tuli todistetuksi kun eräänä aurinkoisena toukokuun iltapäivänä koulun pihalle ilmestyi kohtalaisen iso kasa lautoja. Muutaman päivän kuluttua jo oli paikalla kaupungin työryhmä repimässä ulkovuorilautoja, ja pystyttämässä tellinkejä koulun seinää vasten. Kuuden vuosikymmenen auringonpaiste sekä sateet ja tuulet olivat tehneet tehtävänsä koulun eteläisen seinän alkuperäiselle laudoitukselle, ja nyt se revittiin alas. Tilalle asennettiin nyt myös tuulelta suojaavaa levyä, ja päälle uutuuttaan hohtava valmiiksi maalattu lautakerros. Ulkona pitävät nyt koulunkin seinät pyryt ja pakkaset, tuulet ja tuiskut. Myrskyt ja myllerrykset ovat sitten asia erikseen.

Maailman myrskyihin ja myllerryksiin lähti yli 100 vuotta sitten laaja sisarusparvi Kaustisen Näätingistä, lasten vanhempien menehdyttyä muutaman vuoden sisällä, ja talon jouduttua vasaran alle. Parien viikkoa sitten oli vanhoille konnuille kokoontunut kolmen alkuperäisen sisaruksen, Juhon, Aleksin ja Fiinan jälkeläisiä ihmettelemään maailman kiertoa. Kaukaisimmat tulivat lännen mailta USA:sta kylmän, mutta aurinkoisen kotitanhuan kunnaita astelemaan, muut lähiseuduilta. 14 vuotta oli kulunut siitä, kun viimeksi Ron Niemela ja Rauno Niiranen kohtasivat Näätingin raunioilla. Ajan kulun huomasi siitäkin, että joitakin sukulaisia piti käydä katsomassa kolmella eri hautuumaalla.

Jos joku ihmettelee, miksi niin monta viikkoa on kulunut allekirjoittaneen edellisestä vuodatuksesta, niin syynä oli harmillisesti juuri samalle viikolle osuneet kunnallisvaalit, ja edellisen kirjoitukseni ilmestymisajankohta. Uteliaimmat sen ("Voitto vai Tapio") kuitenkin löytävät, samoin kuin myös kaikki edelliset kirjoitukseni, kotisivultani kohdasta – kolumnit. Googlella sen kotisivuni löytää.

Näätingissä 26.05. Ron Niemela, Satu Järvenpää, Tellervo Pakkala, Jennifer Niemela, Rauno Niiranen ja Esa Niiranen